

EM 2013/109
2. oktober 2013
Naaja H. Nathanielsen

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Grønlands Selvstyre tager territorielt forbehold for forpligtelser i den anden forpligtelsesperiode af Kyoto-protokollen (2013-2020)

(Naalakkersuisoq for Boliger, Natur og Miljø, Mette Lynge)

Da Danmark tiltrådte Kyoto-protokollen i 2002, forpligtede Grønland sig på samme niveau som Danmark. Men vi har her i landet forsømt at leve op til denne forpligtelse. Vores indsats omkring vandkraftværker er god, men ikke tilstrækkelig. Derfor har vi de sidste par år måtte betale CO2 kreditter som straf for at vi ikke har levet op til vores forpligtelser. Læren fra Kyoto-protokollen må være, at vi kun skal indgå internationale aftaler vi kan leve op til og som vi sætter penge af til. Derfor er vi enige med Naalakkersuisut i, at vi bliver nødt til at tage et territorielt forbehold for perioden 2013-2020. Ellers vil det betyde at vi skal betale en strafafgift hvert eneste år, da det allerede nu er for sent at leve op til målene.

Men Inuit Ataqatigiit mener, at vi fortsat har et ansvar selvom vi tager et territorielt forbehold frem mod 2020. Og Inuit Ataqatigiit er uenige med Naalakkersuisut når de giver kommende erhvervsprojekter fripas til at udlede al den CO2 de vil. For Inuit Ataqatigiit er det vigtigt at påtage os vores del af det globale ansvar. Men det handler lige så meget om at vi også lokalt skal beskytte landets borgere for den skade på miljø og sundhed, som den store udledning medfører.

Det er ikke korrekt når nogen påstår, at vi ikke kan forurene fordi vi er så få mennesker. Få mennesker kan svine meget, hvis de ingen krav stiller.

Det er heller ikke korrekt at påstå, at vi bliver nødt til at acceptere en mangedobling af vores CO2 udledning, hvis vi vil have erhvervsudvikling. Det bliver sagt som om det er helt uundgåeligt. Naalakkersuisut siger ligefrem, at begrundelsen for forslaget er at man vil sikre optimale vilkår for storskalaprojekter. Inuit Ataqatigiit skal understrege, at mens vi er fortalere for at skabe klare rammer for landets erhvervsudvikling, ønsker vi ikke at slække på vores miljøstandarder og krav til selskaberne.

Selvfølgeligt vil vores udledning af CO2 stige i takt med at vores land får flere erhvervsprojekter. Men hvor meget den stiger er noget vi aktivt kan påvirke. Blandt andet ved at turde stille krav om brug af vedvarende energi. Og hvis vi ikke ønsker at gøre dette kan vi i det mindste stille krav til selskaberne om at de på anden vis bidrager til at reducere i vores udledning af CO2.

Inuit Ataqatigiit skal gentage sit ønske om at Naalakkersuisut udarbejder en ny reduktionsstrategi som erstatning for den der udløb i 2012. Der sker ingenting hvis ikke det offentlige opstiller mål – selvfølgeligt i en dialog med de forskellige sektorer og brancher. Det er ikke nok at tale om klimaforandringer. Tiden til handling er nu.

Inuit Ataqatigiit ser ingen anledning til at indstille forslaget til udvalgsbehandling. Den kan behandles i dens nuværende form.